

Arrest

nr. 144 429 van 29 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOOZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 24 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 27 november 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 augustus 2012 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met de heer S.R.

Op 13 november 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat er geen wettelijk samenlevingscontract werd voorgelegd (bijlage 20).

Op 25 november 2013 kreeg verzoekster het bevel tot terugbrenging van haar minderjarige dochter, J.W.S. (bijlage 38).

Op 25 november 2013 diende verzoekster tevens een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ascendent in functie van haar minderjarige Nederlandse dochter, J.W.S.

Op 30 april 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), omdat het verblijfsrecht van haar kind J.W.S., in functie van wie zij de aanvraag indiende, werd geweigerd

Op 30 april 2014 kreeg verzoekster eveneens het bevel tot terugbrenging van haar dochter (bijlage 38).

Op 27 mei 2014 diende verzoekster een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ascendent in functie van haar minderjarige Nederlandse dochter, J.W.S.

Op 21 november 2014 werd aan verzoeksters minderjarige dochter J.W.S. het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als Unieburger – beschikker van voldoende bestaansmiddelen geweigerd (bijlage 20) en kreeg verzoekster een bevel tot terugbrenging van haar dochter J.W.S. (bijlage 38). Op 13 april 2015 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) bij arrest nr. 143 012 het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen deze twee beslissingen door verzoeksters minderjarige dochter J.W.S.

Op 21 november 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris tevens ten aanzien van verzoekster de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27/05/2014 werd ingediend door: (...)

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene deed een aanvraag in kader van gezinshereniging als ascendant, in functie van haar minderjarig Nederlands kind (J.W.S.).

Het verblijfsrecht van het kind van betrokkene, in functie van wie zij de aanvraag indiende, werd geweigerd gezien er niet werd voldaan aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 (beschikker van voldoende bestaansmiddelen).

Hierdoor kan art. 40bis §2, 4° van de wet van 15.12.1980 geen toepassing meer vinden.

Betrokkene kan immers haar kind niet meer komen vervoegen, gezien het minderjarige kind zelf het verblijfsrecht niet kan genieten.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. artikel 52,§4, vijfde lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “het motiveringsbeginsel”.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene deed een aanvraag in kader van gezinshereniging als ascendant, in functie van haar minderjarig Nederlands kind (J.W.S.).

Het verblijfsrecht van het kind van betrokkene, in functie van wie zij de aanvraag indiende, werd geweigerd, gezien er niet werd voldaan aan de voorwaarden van art. 40 § 4 van de wet van 15.12.1980 (beschikker van voldoende bestaansmiddelen).

Hierdoor kan art. 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 geen toepassing meer vinden. Betrokkene kan immers haar kind niet meer komen vervoegen, gezien het minderjarige kind zelf het verblijfsrecht niet kan genieten.”

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid ten aanzien van de minderjarige dochter van verzoekster om volgende redenen besluit tot weigering van het verblijfsrecht als burger van de Europese Unie, met bevel tot terugbrenging (stuk 3):

“Op basis van de documenten in het dossier kan echter niet worden vastgesteld dat de minderjarige aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en tweede lid en art. 50, §2, 4° te kunnen genieten.

Aan de hand van de uitzendovereenkomsten kan afgeleid worden dat de moeder tewerkgesteld is in België. Er werd echter geen enkel bewijsstuk voorgelegd waaruit kan opgemaakt worden hoeveel het eigenlijke inkomen uit deze tewerkstelling bedraagt en met welke regelmaat de moeder van het kind over het inkomen kan beschikken, dit bij gebrek aan loonstroken. Vandaar dat met de eigenlijke tewerkstelling van de moeder en het verkregen inkomen uit die tewerkstelling geen rekening kan worden gehouden. Enkel op basis van de storting van 1000 euro die werd gedaan (in augustus 2014) door de vader is onvoldoende om te concluderen dat de betrokkene een regelmatig bestaansmiddel heeft. Nergens uit het dossier kan immers blijken wat de afspraken zijn tussen de vader en de betrokkene met betrekking tot deze storting. Louter van de veronderstelling uitgaan dat de moeder op basis van de voorgelegde uitzendovereenkomsten (dagcontracten), en een onregelmatige storting over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken om te voorzien in haar eigen onderhoud en dat van het minderjarige kind, zou een verkeerde veronderstelling zijn van de situatie. Overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid, 2°, dient een beschikker immers over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel, dit kan op basis van de voorgelegde bewijzen van inkomsten niet besloten worden. Nergens uit de aangeleverde documenten blijkt dat er een inkomen wordt genoten dat minstens gelijk is aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van A.G.M., alsook de gezinssituatie. Uit verder onderzoek is gebleken dat de moeder nog twee Surinaamse minderjarige kinderen ten laste heeft (A.C.B. (...) en A.S.G. (...)).

Op basis van de aangeleverde bewijzen in het dossier kan, aan het minderjarige kind, een verblijf van meer dan drie maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet worden toegekend.”

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijfsrecht van de dochter van verzoekster dan ook weigert nu de dochter van verzoekster niet zou aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken;

Dat de dochter van verzoekster op 27 mei 2014 om haar verblijfsrecht als burger van de Europese Unie verzocht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, waartoe navolgende documenten werden voorgelegd:

- Een kopij van het Nederlands paspoort;

- De toestemming van de vader tot verblijf in België bij de moeder;

- Een kopij van het attest van immatriculatie van de moeder;

- Een kopij van het Surinaams paspoort van de moeder;

- Een kopij van de geboorteakte;
- Document van Western Union ter bewijs van een storting van 1000 euro door de vader;
- Attest van VDAB van de moeder dd. 5 augustus 2014;
- Trajectbepaling VDAB dd. 23 januari 2014;
- Trajectovereenkomst VDAB dd. 16 september 2014;
- Één uitzendovereenkomst van Synergie (één dag tewerkstelling op 24 oktober 2014);
- Vijf uitzendovereenkomsten Adecco van dagtewerkstelling (30 oktober 2014 – 6 november 2014 – 12 november 2014 – 13 november 2014 – 20 november 2014);

Dat de dochter van derhalve niet alleen aantoonde onderhoudsbijdragen te ontvangen van haar vader, doch tevens dat verzoekster zich van zodra zij hiertoe in de mogelijkheid werd gesteld, zich inschreef bij VDAB en sollicitaties evenals interim-arbeid aanvatte in België;

Dat verzoekster derhalve aantoonde dat zij werkbereid is, werk zoekt en tracht te vinden, hetgeen blijkt uit de veelvuldige sollicitaties welke verzoekster de afgelopen maanden heeft verricht en de interim-arbeid welke inmiddels werd en wordt uitgevoerd;

Dat verzoekster thans een inkomen ontvangt en zelfs vast contract mocht bekomen in zoverre dat de dochter van verzoekster dan ook als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dient te worden beschouwd;

Dat het overigens niet meer dan logisch is dat verzoekster vooreerst interim-arbeid heeft verricht, nu er uiteraard niet onmiddellijk vaste contracten worden uitgeschreven, doch thans zelfs vast contract werd aangeboden;

Dat het dan ook geen betoog hoeft dat verzoekster een reële kans heeft op tewerkstelling, nu zij heden zelfs tewerkgesteld is;

Dat de dochter van verzoekster bovendien geen enkel beroep doet op het sociale bijstandssysteem en geen onredelijke belasting vormt en ook in de toekomst, gelet op de bijdrage van haar vader en het contract hetgeen verzoekster werd aangeboden, niet om bijstand zal verzoeken;

Dat de dochter van verzoekster overigens reeds meer dan 2 jaar in België verblijft en op geen enkel ogenblik om bijstand heeft verzocht;

Dat verzoekster dan ook met alle wil van de wereld de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid niet begrijpt;

Dat de dochter van verzoekster dan ook wel degelijk als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dient te worden beschouwd;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid wanneer hij een aanvraag weigert bovendien steeds rekening dient te houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland, hetgeen hij in casu heeft nagelaten;

Evenmin werd aan de dochter van verzoekster de mogelijkheid geboden dienaangaande de nodige bewijsstukken en verdediging aan te voeren;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook totaal onredelijk en onterecht optreedt door het verblijfsrecht aan verzoekster te weigeren;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt vermeld dat verzoekster een verblijfsaanvraag deed in het kader van gezinshereniging als ascendent van een

minderjarig Nederlands kind (J.W.S.), maar dat het verblijfsrecht van het kind van betrokkene werd geweigerd, zodat verzoekster dit kind, niet meer kan komen vervoegen. Aangezien dit kind zelf geen verblijfsrecht heeft, kan artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet volgens de bestreden beslissing immers geen toepassing vinden.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangenomen.

De Raad onderzoekt de schending van de materiële motiveringsplicht, die verzoekster ook aanvoert, in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissing in toepassing van dit artikel werd genomen.

De relevante bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...)

§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

(...).”

Vooreerst wijst de Raad erop dat het voorliggend beroep gericht is tegen de beslissing van 21 november 2014 waarbij aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd en waarbij zij wordt bevolen het grondgebied te verlaten (bijlage 20). In haar middel levert verzoekster echter in hoofdzaak kritiek op de motieven van de beslissing van 21 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging gericht aan haar dochter, J.W.S. Zo stelt zij dat haar dochter wel over voldoende inkomsten beschikt en geen onredelijke belasting vormt voor de sociale bijstand, zodat zij als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dient te worden beschouwd. Tegen deze laatste beslissing, gericht aan verzoeksters dochter J.W.S., diende J.W.S. een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, dat op 13 april 2015 bij arrest nr. 143 012 werd verworpen. In zoverre verzoekster in haar middel kritiek levert op de motieven van deze beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aan haar dochter, dient de Raad vast te stellen dat het middel onontvankelijk is, aangezien het niet is gericht tegen de beslissing die door verzoekster in het verzoekschrift *in casu* als bestreden beslissing wordt aangeduid, namelijk de beslissing waarbij aan

verzoekster zelf het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verder moet worden onderstreept dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Hierbij dient te worden aangestipt dat de Raad de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

Verzoekster stelt dat uit haar vele sollicitaties en interim-arbeid in het verleden blijkt dat zij werkbereid is, en beweert (zonder dit te staven) dat zij “thans” zelfs een vast contract heeft waaruit zij een inkomen ontvangt. Met deze kritiek weerlegt zij echter niet de motieven van de bestreden beslissing, en toont zij niet aan dat deze met een onwettigheid zijn behept. Gezien de Raad zich dient te plaatsen op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, kan hij de huidige tewerkstelling met een vast contract van verzoekster niet bij zijn beoordeling betrekken, aangezien de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen kennis kon hebben van dit vaste contract, dat gelet op verzoeksters gebruik van het woord “thans” immers lijkt te dateren van nadat de bestreden beslissing werd genomen, en er dus ook geen rekening mee kon houden. De Raad stipt echter aan dat het verzoekster, evenals haar dochter, in het licht van haar nieuwe tewerkstelling vrij staat om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen.

Bovendien en van cruciaal belang kan het feit dat verzoekster heden is tewerkgesteld het hoofdmotief van de bestreden beslissing niet weerleggen, namelijk dat artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet geen toepassing kan vinden aangezien aan verzoeksters dochter J.W.S. het verblijfsrecht werd geweigerd, zodat verzoekster haar in het kader van een gezinshereniging niet kan vervoegen in de zin van deze bepaling. Nu blijkt dat verzoeksters dochter J.W.S. inderdaad het verblijfsrecht werd geweigerd, en deze beslissing bovendien definitief is geworden, acht de Raad deze conclusie van verweerder dat artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet *in casu* geen toepassing kan vinden niet onredelijk. Overigens betwist verzoekster niet dat in dit geval artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet geen toepassing kan vinden. Verzoekster stelt daarentegen wel in haar middel dat de verblijfsaanvraag van haar dochter niet mocht worden geweigerd nu zij wel degelijk als beschikker van voldoende bestaansmiddelen had moeten beschouwd worden, maar aangezien het middel niet is gericht tegen de *in casu* bestreden beslissing is het onontvankelijk, zoals hierboven uiteengezet.

In zoverre verzoekster meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de weigering van verzoeksters verblijfsaanvraag rekening diende te houden met alle elementen van het dossier, met name de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland, hetgeen hij volgens verzoekster heeft nagelaten, merkt de Raad op dat een dergelijke verplichting om met de genoemde elementen rekening te houden voor de gemachtigde weliswaar voortvloeit uit de artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de Vreemdelingenwet wanneer hij een einde stelt aan het verblijfsrecht van respectievelijk een Unieburger, van een familielid van een Unieburger die zelf een Unieburger is of van een familielid van een Unieburger die zelf geen Unieburger is, maar dat dergelijke verplichting niet als dusdanig geldt wanneer hij een verblijfsaanvraag weigert, zoals *in casu*.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat verweerder bij zijn beoordeling niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES